

Δώρο

ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ; Είμαι τόσα χρόνια στο επάγγελμα και δε μου έχει ξανασυμβεί να ξετρελαθώ με ρούχο. Ήταν όμως τόσο όμορφο! Δίχρωμο κασμίρ παλτό. Μοβ πάνω, κίτρινο κάτω. Το πρόβαρα αμέσως. Ήταν σαν κομμένο ραμμένο πάνω μου, λες και ήταν φτιαγμένο για μένα. Η αφεντικίνα μόλις με είδε να το φοράω με ειρωνεύτηκε με το στομάχι ύφος της. «Μην το συνηθίσεις», μου είπε, «στοιχίζει τρία μηνιάτικά σου».

Καλύτερα να με χαστούκιζε. Ειδικά αυτή την περίοδο έχω να πληρώσω αύξηση στο ενοίκιο και στα κοινόχρηστα. Όπως τα παίρνω, έτσι τα δίνω. Χωρίς τη σύνταξη της μάνας, δε θα είχαμε να φάμε. Και να σκεφτεί κανείς ότι δουλεύω από το πρωί μέχρι το βράδυ. Δευτέρα έως Σάββατο. Δώδεκα μήνες το χρόνο, χωρίς άδεια και επίδομα.

Δεν μπορώ να πω, η δουλειά μου έχει και τα καλά της. Συναναστρέφομαι κόσμο. Μόνο να μιλώ χρειάζεται. Η καλύτερή μου είναι τα απογεύματα, όταν η αφεντικίνα αποσύρεται στο διαμέρισμά της και μένω μόνη στο μαγαζί. Μακιγιάρομαι, φτιάχνω το μαλλί και το παίζω αφεντικό. Πελάτες που με πρωτοβλέπουν πιστεύουν ότι η μπουτίκ μου ανήκει. Για τρεις τέσσερις ώρες το παίζω ιδιοκτήτρια. Έτσι προχθές έβαλα το δίχρωμο παλτουδάκι. Μοβ πάνω, κίτρινο κάτω. Ήμουν κούκλα.

Κοιταζόμεν στον καθρέφτη και δε με χόρταινα. Έπρεπε να προσέχω. Αν δε φοβόμουν μήπως κάνει καμιά έφοδο η αφεντική, δε θα το έβγαζα από πάνω μου. Μου το είχε πει, θα με έκοβε φέτες άμα με έπανε να φορώ ρούχο της μπουτίκ. Ισχυριζόταν πως, άμα με έβλεπαν οι πελάτισσες, μετά καμιά δε θα αγόραζε. Μπορεί και να είχε δίκιο. Δεν ξέρω.

Μου έβγαλα μια φωτογραφία με το κινητό μου και έβαλα το παλτουδάκι στη θέση του. Ήταν άλλωστε το τελευταίο κομμάτι. Σαν τρελές το αγόραζαν οι πλούσιες πελάτισσές μας. Ψηλές, κοντές, χοντρές, αδύνατες, όλες ζητούσαν το δίχρωμο παλτουδάκι. Είχε γίνει διαφήμιση σε γυναικεία περιοδικά και τις τελευταίες μέρες γινόταν της παλαβής. Γύριζα ξεθεωμένη τα βράδια σπíti και έπεφτα για ύπνο. Ούτε να φάω ούτε να δω τηλεόραση είχα όρεξη. Με είχε πιάσει κατάθλιψη με όλα όσα βίωνα.

Ήταν απόγευμα. Στο δρόμο έπεφταν οι πρώτες νιφάδες χιονιού. Ήμουν μόνη και ετοιμαζόμουν να κλείσω. Γύρισα ακούγοντας το κουδούνισμα της πόρτας και τον είδα. Με καλησπέρισε χαμογελώντας, εγώ όμως είχα σαστίσει και άργησα να τον χαιρετήσω. Για δευτερόλεπτα, για λεπτά, δεν ξέρω, τον κοιτούσα σαν χαζή. Καμπαρντίνα, κουστούμι, γκριζο μαλλί, μοντέρνα γυαλιά, υπέροχο χαμόγελο. Μου ζήτησε το δίχρωμο παλτουδάκι από τη βιτρίνα. Το τελευταίο κομμάτι που πριν από λίγο φορούσα.

Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Έκανα ό,τι μου ζητούσε. Του έφερα το παλτουδάκι και εκείνος με παρακάλεσε να το φορέσω για να το δει πάνω μου πριν το αγοράσει. Ήταν για δώρο. Με ρώτησε αν κάνουμε παραδόσεις στο σπíti. Του είπα ναι, αν είναι εντός της Αθήνας. Μου χαμογέλασε πάλι και ζήτησε να μάθει μόνο αν είναι το σαράντα τέσσερα νούμερο. Δεν έκανε την παραμικρή νύξη για έκπτωση, δόσεις και τα γνωστά.

Πλήρωσε μετρητά και όταν του ζήτησα να μου πει πού θα πήγαινε, άρχισε να λέει τη διεύθυνσή μου: Κυψέλης 20, Άγιος Ελευθέριος, τηλέφωνο 2103637...

Ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα. Αφενός τρομαγμένη, με μια αγαλλίαση όμως στην καρδιά, σαν να είχα πραγματικά αγαπηθεί. Σαν να μην ήταν όνειρο. Όσο και να προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι ο άντρας που με είχε ερωτευτεί ήταν ψεύτικος, κάτι μέσα μου μου έλεγε ότι όλα ήταν αλήθεια.

Το επόμενο πρωί έτρεξα να πάρω το παλτουδάκι μου από τη βιτρίνα και να το κρύψω στο πατάρι. Η αφεντικίνα βαριόταν να ανέβει τις σκάλες, άσε που δε χωρούσε, έτσι ποτέ δεν έλεγγχε τις αναφορές που της έδινα για τα αποθέματά μας. Κάνα δυο φορές, για να σπάσω πλάκα μαζί της, της είχα πει ψέματα, αναγκάζοντάς τη να παραγγείλει κομμάτια που είχαμε σε περίσσειμα.

Το παλτουδάκι μου δεν κινδύνευε. Περίμενα πώς και πώς να φύγει η αφεντικίνα και να το ξαναφορέσω. Όταν τον είδα να μπαίνει στην μπουτίκ αγκαλιά με μια γυναίκα και εκείνη να αναζητά το δίχρωμο παλτουδάκι, δείχνοντάς το σε περιοδικό που έβγαλε από την τσάντα της, μου ήρθε να λιποθυμήσω. Ήταν εκείνος. Ο άντρας του ονείρου υπήρχε. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Το ίδιο ντύσιμο, τα ίδια γυαλιά, τα ίδια μαλλιά. Μου χαμογελούσε με τον ίδιο γλυκό τρόπο όπως στο όνειρο. Μιλούσε στην αφεντικίνα και κοιτούσε εμένα. Η γυναίκα δίπλα του επέμενε στο παλτουδάκι σαράντα τέσσερα νούμερο –το νούμερό μου– και η αφεντικίνα το έψαχνε απεγνωσμένα, δεν το έβρισκε, έτσι στράφηκε σ' εμένα. Την πρόλαβα πριν με ρωτήσει, λέγοντάς της ότι μας είχε τελειώσει. Ανέβηκα μάλιστα στο πατάρι δήθεν για να ψάξω και να επιβεβαιώσω την αναφορά μου. Τι να έκανα;

Δεν υπήρχε περίπτωση η αφεντικίνα μου να αφήσει να της φύγει πελάτης. Έτρεξε στο τηλέφωνο για να επικοινωνήσει με το υποκατάστημά μας και λίγο μετά δήλωνε περιχαρής πως το ίδιο κιόλας βράδυ θα είχαμε ένα κομμάτι στο σαράντα τέσσερα νούμερο. Η γυναίκα έδειξε απογοητευμένη, εκείνος όμως την καθησύχασε, προθυμοποιούμενος να περάσει μετά τη δουλειά του να το πάρει. Το γραφείο του ήταν δυο τετράγωνα πιο κάτω. Μιλούσε και κοιτούσε εμένα. Μου χαμογελούσε. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ, τι να ευχηθώ...

Μέχρι να έρθει το παλτό, η αφεντικίνα μου δεν ησύχασε. Το πήρε στα χέρια της, το έλεγξε και μου το παρέδωσε με την υπόδειξη «μην αφήσεις ποτέ να σου φύγει πελάτης».

Δεν είχα όρεξη να ασχοληθώ μαζί της. Μέχρι να τη δω να φεύγει, τα νεύρα μου είχαν γίνει κομμάτια. Φοβόμουν μήπως της έμπαινε η ιδέα να τον περιμένει. Και τι δεν της είπα για να την ξεφορτωθώ. Μέχρι και ότι θα της πήγαινα τις εισπράξεις το βράδυ σπίτι της. Ήταν κάτι που σιχαινόμουν, αλλά και τούμπες θα έκανα για να μείνω μόνη στο μαγαζί. Διαρκώς στο μυαλό μου είχα εκείνον. Σκεφτόμουν πως, προτού τον ονειρευτώ, ενδεχομένως να τον είχα δει στο δρόμο και να μην το θυμόμουν. Είχε πει πως δούλευε εδώ γύρω. Τι σημασία είχε; Σκεφτόμουν το βλέμμα του. Το χαμόγελό του.

Στο δρόμο έπεφταν οι πρώτες νιφάδες χιονιού. Ετοιμαζόμουν να κλείσω. Τον περίμενα. Με καλησπείρισε χαμογελώντας μου. Με πλησίασε στο ταμείο. Έβγαλα και του έδειξα το δίχρωμο παλτό που είχε αγοράσει. Το κοίταξε και μου ζήτησε να το φορέσω. Ήθελε να το δει πάνω μου και με παρακάλεσε να του κάνω τη χάρη. Μου είπε ότι μου πήγαινε πολύ και με ρώτησε αν κάνουμε παραδόσεις στο σπίτι. Του είπα ναι, αν εί-

ΜΠΛΑΚΤΖΑΚ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ναι εντός της Αθήνας, και φορώντας ακόμη το παλτό, γύρισα στο ταμείο για να πάρω χαρτί και μολύβι. Του ζήτησα να μου πει πού ακριβώς ήθελε να πάει. Και εκείνος άρχισε να λέει: Κυψέλης 20, Άγιος Ελευθέριος, τηλέφωνο 2103637...

Απόρριψη

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ παρά να με στείλετε για ψώνια. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα για μένα. Βλέπω εμπορικά κέντρα, σουπερ μάρκετ, καταστήματα και με πιάνει κρύος ιδρώτας. Πολυκοσμία, θόρυβος, τόνοι από εμπορεύματα στη σειρά: αναλώσιμα ή μη, χρήσιμα ή άχρηστα. Άντε τώρα να διαλέξεις, να συγκρίνεις τιμές, ποιότητα, να αποφασίσεις και να πληρώσεις. Και αν δε σου κάνει το προϊόν που αγόρασες; Και καλά αν είναι για σένα. Αν είναι για κάποιον άλλο και δεν του αρέσει; Τι κάνεις μετά με την απογοήτευσή του;

Θυμάμαι το μακαρίτη τον πατέρα μου. Μια φορά –δεν ξέρω τι τον έπασε– μου έφερε ένα πανέμορφο πουλόβερ από το Λονδίνο. Χρόνια ταξίδευε, μα δε μου είχε αγοράσει ποτέ κάτι. Η χαρά μου ήταν απερίγραπτη. Όταν όμως το φόρεσα, διαπίστωσα ότι το πουλόβερ μού έπεφτε μεγάλο. Έπλεα μέσα του. Εκφράζοντας στον πατέρα μου το παράπονό μου, εκείνος μου απάντησε: «Δε φτάνει που σου το αγόρασα, θες και να σου πηγαίνει;»

Σίγουρα από εκείνον έχω κληρονομήσει την απέχθεια για τα ψώνια. Δεν εξηγείται αλλιώς. Μερικές φορές πιστεύω πως παντρεύτηκα μόνο για να γλιτώσω τα ψώνια. Δε λέω, αγαπάω τη γυναίκα μου, μα το πολυτιμότερο και ακριβότερο στοιχείο

του γάμου μας είναι ότι κάνει τα ψώνια μόνη της. Τι ανακούφιση, Θεέ μου! Παντελόνια, πουκάμισα, φανέλες, σώβρακα, όλα ανεξαιρέτως μου τα αγοράζει εκείνη. Ξέρει τα μεγέθη μου και μου τα φέρνει στο κουτί, έτοιμα να τα φορέσω. Δε χρειάζεται να κάνω το παραμικρό. Για σούπερ μάρκετ, κρεοπωλεία, κάβες κ.λπ. ούτε λόγος φυσικά. Από φοιτητής έχω να πατήσω το πόδι μου σε εμπορικό κατάστημα. Έχω εφοδιάσει τη γυναίκα μου με τις απαραίτητες πιστωτικές κάρτες και ζούμε ζωή χαρισάμενη.

Έλα όμως που η ευτυχία δε διαρκεί ποτέ αιώνια. Ξαφνικά η γυναίκα μου χρειάστηκε να απομακρυνθεί για λίγο από τη συζυγική εστία. Έπρεπε να πάει στο χωριό για να φροντίσει την άρρωστη μητέρα της. Η κατάσταση της πεθεράς μου ήταν σοβαρή. Τι να της έλεγα; «Μην πας;»!

Την ενθάρρυνα να φύγει. Τη διαβεβαίωσα ότι θα τα κατάφερνα μια χαρά μοναχός μου. Φυσικά της έλεγα ψέματα. Έτρεμα στην ιδέα πως κάποια στιγμή θα αναγκαζόμουν να πάω για ψώνια. Όλα τα υπόλοιπα δε με απασχολούσαν. Και να μαγειρεύω ή ξερα και γενικά να φροντίζω τον εαυτόν μου μπορούσα. Μόνο τα αναθεματισμένα τα ψώνια με καταρράκωναν. Τι να έκανα; Όταν τα αποθέματά μου εξαντλήθηκαν, πήρα το αυτοκίνητο και τράβηξα για το σούπερ μάρκετ. Έως το υπόγειο γκαράζ τα κατάφερα περίφημα. Ήταν Δευτέρα πρωί και, όπως ήταν αναμενόμενο, η κίνηση ήταν περιορισμένη. Στο ασανσέρ χρειάστηκε να καθυστερήσω το κλείσιμο της πόρτας για να προλάβει να ανέβει μαζί μου μια κυρία που είχε παρκάρει δίπλα μου, αλλά είχε αργήσει να βγει από το αυτοκίνητό της.

Με ευχαρίστησε χαμογελώντας μου. Κούνησα το κεφάλι μου, μα ούτε που την πρόσεξα. Μέσα μου με έτρωγε το σαράκι του φόβου. Τι θα έκανα όταν θα έφταναν πάνω; Με τι θα ξε-

κινούσα; Τι θα αγόραζα; Θα έβρισκα ό,τι χρειαζόμουν; Αναψυκτικά, χαρτοπετσέτες, γάλατα τα βρίσκει κανείς συνήθως έτοιμα σε μια προκαθορισμένη θέση. Με αυτά θα τα έβγαζα πέρα. Τα λαχανικά όμως, τα φρούτα, τα κηπευτικά, όλα αυτά τα φρέσκα πράγματα; Έπρεπε να τα διαλέξω, ένα προς ένα κομμάτι, να βρω σακούλα να τα μεταφέρω και έπειτα να σταθώ στην ουρά να περιμένω να τα ζυγίσω. Να επιλέξω, δηλαδή, ανάμεσα στα τόσα νούμερα της ζυγαριάς εκείνο που αντιστοιχούσε σε μελιτζάνες, μπρόκολο, πορτοκάλια, λεμόνια, άνηθο, μαϊντανό κ.λπ.

Με είχε πιάσει κρύος ιδρώτας. Με μια σακούλα πράσινες πιπεριές στο χέρι, είχα φρακάρει τη ροή του «αυτόματου» ζυγίσματος, αδυνατώντας να εντοπίσω το σχετικό εικονίδιο στη ζυγαριά. Η ετικέτα ήταν ξεθωριασμένη από την πολλή χρήση. Ευτυχώς την κρίσιμη στιγμή, λίγο πριν αρχίσουν οι υπόλοιποι στην ουρά να διαμαρτύρονται, ένα ξένο χέρι με έβγαλε από τη δύσκολη θέση. Ήταν η κυρία που είχα βοηθήσει στο ασανσέρ. Μου χαμογέλασε και πάτησε το σωστό κουμπί. Πήρε την απόδειξη από τη ζυγαριά και την κόλλησε όπως έπρεπε πάνω στη σακούλα.

Δεν ήταν και άσχημη. Κοντό ξανθό μαλλί, κόκκινα βαμμένα χείλη, γλυκό προσωπάκι και σοβαρό αλλά μοντέρνο ντύσιμο. Όσο την παρατηρούσα, τόσο περισσότερο μου άρεσε. Η κυρία απομακρύνθηκε από τη ζυγαριά χωρίς να ζυγίσει για τον εαυτόν της κάτι. Μου έκανε εντύπωση ότι το καρότσι της ήταν σχεδόν άδειο. Περιφερόταν στο σούπερ μάρκετ σαν να έκανε βόλτα. Δεν είχα όμως αντοχές να ασχοληθώ μαζί της. Με περίμεναν τα τυριά, τα κρέατα και τα αλλαντικά. Είχα ιδρώσει ξανά με την επιλογή της μορταδέλας που μου άρεσε να τρώω χρόνια τώρα, αλλά ποτέ δεν είχα σκεφτεί να ρωτήσω τη γυναίκα

μου τη μάρκα της. Περιορίστηκα να συμφωνήσω με τον πωλητή στην πρώτη που μου ανέφερε ως την καλύτερη και ζητήσα να μου κόψει τριάντα φέτες.

«Πάρτε δέκα. Με τη ζέστη, ακόμη και στο ψυγείο χαλάνε». Ήταν ξανά η κυρία του ασανσέρ. Χωρίς να το καταλάβω, βρισκόταν πάλι πίσω μου και ψιθυριστά σχεδόν με συμβούλευε για τις προμήθειες μορταδέλας που σκόπευα να κάνω. Αυτό με τη ζέστη δεν το είχα σκεφτεί. Γύρισα και την ευχαρίστησα βουβά κουνώντας το κεφάλι. Για άλλη μια φορά είχα την ευκαιρία να την παρατηρήσω καλύτερα.

Κάτω από το αυστηρό πόλο μπλουζάκι της διαγραφόταν ένα ωραίο, στιπτό στήθος. Όπως μου άρεσε. Όχι πληθωρικό, μα όχι και μικρό. Γενικά το παρουσιαστικό της κυρίας με ενέπνεε. Δυσκολευόμουν να τραβήξω τα μάτια μου από πάνω της. Το κατάλαβε. Κοκκίνισε λιγάκι και απομακρύνθηκε αργά αλλά σταθερά από το οπτικό μου πεδίο. Πριν στρίψει στον επόμενο διάδρομο, πρόλαβα να εντοπίσω τα σέξι οπίσθιά της κάτω από το λευκό λινό παντελόνι της. Μολονότι είχε πατημένα τα σαράντα, η κυρία τα πήγαινε περίφημα. Θα μπορούσα να πω ότι μου άρεσε. Παρ' όλα αυτά την ξέχασα γρήγορα, αγχωμένος από την αγορά καθαριστικών, απορρυπαντικών και υγρών για πιάτα. Για άλλη μια φορά ο φόβος μου αποδείχτηκε ισχυρότερος από τη λίμπιντο.

Κάποια στιγμή βρέθηκα μπροστά στο ταμείο φορτωμένος. Είχα γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα γνωρίζοντας ότι θα είχα αγοράσει ένα σωρό άχρηστα πράγματα και φυσικά όχι όσα πραγματικά χρειαζόμουν. Και να που σε περίοπτη θέση δίπλα στο ταμείο οι μάνατζερ του σούπερ μάρκετ είχαν τοποθετήσει έξυπνα στοίβες από χαρτόκουτα που απεικόνιζαν μια υπέροχη κούπα του καφέ. Ήταν λες και είχε ξεπηδήσει από όνειρό μου.

Όπως την είχα φανταστεί: Η τέλεια κούπα που θα μου επέτρεπε να απολαμβάνω πρωί, μεσημέρι, βράδυ τον καφέ μου.

Άρπαξα ένα χαρτόκουτο και το έδωσα στο ταμείο, ενθουσιασμένος για την αγορά μου. Επιτέλους θα έπαιρνα κάτι που πραγματικά χρειαζόμουν.

«Τα κουπόνια, κύριε. Έχετε τα κουπόνια;» Η ταμίας αρνιόταν πεισματικά να μου πουλήσει έναντι αντιτίμου την κούπα των ονείρων μου, ισχυριζόμενη ότι ήταν δώρο του καταστήματος για τους πελάτες που με τις αγορές τους είχαν καταφέρει να συγκεντρώσουν ένα συγκεκριμένο αριθμό από κουπόνια. Οι γνωστές βλακείες των διευθυντών μάρκετινγκ για την προσέλκυση πελατών. Αισθανόμουν απαίσια.

«Πάρτε τα δικά μου, έχω αγοράσει ήδη μία». Η κυρία του ασανσέρ προσπαθούσε να μου βάλει στο χέρι τα κουπόνια της, ώστε να αποκτήσω την κούπα των ονείρων μου. Της είπα ένα ξερό «ευχαριστώ», έσπρωξα το χέρι της σαν να απωθούσα εχθρό και αφού πλήρωσα, άρπαξα το καρότσι μου για να φύγω. Την άφησα να στέκεται άναυδη και ντροπιασμένη στο ταμείο με τα κουπόνια στο χέρι. Η αντιπαθητική ταμίας κουνούσε με ικανοποίηση το κεφάλι της, σαν να της έλεγε: «Καλά να πάθεις!»

Μπαίνοντας στο ασανσέρ είχα ήδη αρχίσει να μετανιώνω για την απαίσια συμπεριφορά μου. Συνήθως δεν είμαι απότομος. Ειδικά με τις γυναίκες είμαι ευγενικός και προσηνής. Τι μ' έπιασε και φέρθηκα με αυτόν τον άσχημο τρόπο στην ωραία κυρία του ασανσέρ; Να με βοηθήσει ήθελε. Έψαχνα για εξηγήσεις, αλλά δεν έβρισκα. Έφταιγε η κακή στιγμή; Η συναισθηματική φόρτιση λόγω της απογοήτευσής μου; Ενδεχομένως ότι εκείνη είχε κάτι που εγώ ήθελα, αλλά δεν μπορούσα να έχω; Τι να πω; Άβυσσος η ψυχή μου!

Στο γκαράζ καθυστέρησα εσκεμμένα μήπως και η κυρία κατέβαινε με το ασανσέρ και έτσι προλάβαινα να της ζητήσω συγγνώμη. Πράγματι η κυρία κατέβηκε μετά από λίγο. Σπρώχνοντας το σχεδόν άδειο καρότσι της κατευθυνόταν χωρίς να με έχει δει προς το αυτοκίνητό της. Έδειχνε τσαντισμένη. Φόρεσα το πιο γλυκό μου χαμόγελο και έκανα να τη χαιρετήσω.

Ήταν η σειρά της να μου φερθεί απαίσια. Όχι μόνο σκοτώθηκε να μπει στο αυτοκίνητό της, να βάλει μπρος και να φύγει, αλλά συγχρόνως μου έριχνε δολοφονικές ματιές που αν ήταν σφαίρες θα με είχαν κάνει κόσκινο. Αναρωτιόταν στα σίγουρα: Πόσο μαλάκας μπορεί να είναι, Θεέ μου;

Από τότε δεν έχω ξαναπατήσει το πόδι μου σε σούπερ μάρκετ. Η πεθερά μου απεβίωσε και η γυναίκα μου δε χρειάστηκε να απομακρυνθεί ξανά από τη συζυγική μας εστία. Όπως λένε και οι Κινέζοι: «Οι άντρες φοβούνται τα λάθη της υπογραφής τους και οι γυναίκες της αρετής τους».